

Vicent Sanchis

EL TEMPS, bèstia negra

Des que es va iniciar el debat al si de la UPV, sobre la possibilitat d'arribar a un acord electoral o no amb Izquierda Unida, un sector minoritari d'aquesta força política nacionalista ha triat aquest setmanari com a centre de tota mena de crítiques, bèstia negra que, des d'un principi, ha volgut fer-los la vida impossible, ha distorsionat la informació i s'ha decantat clarament i dràsticament, tot oblidant qualsevol ètica periodística i professional.

Convé recordar-los —i ho recordem ara— que va ser precisament EL TEMPS l'única publicació en aquest país que, després de les eleccions i els resultats de les formacions nacionalistes, va proposar i va obrir una tribuna oberta de debat sobre la qüestió. Des d'ací, vam convidar tots els líders, tots els ideòlegs, tots els interessats, a dir-hi la seua, perquè sempre hem considerat obert el diàleg i hem entès la importància de la crítica o l'autocrítica a temps. En aquest cas concret, cap opinió de la UPV no ha quedat sense publicar, i la gran majoria que han eixit en les nostres planes ens van arribar sense demanar-les prèviament.

Malgrat això, ja iniciat el debat electoral, des d'ací vam convidar —alguns personalment, d'altres per mitjà de tercers— els senyors Andreu Banyuls, Doro Balaguer, Emèrit Bono i Pedro Zamora per exposar la seua opinió en aquestes planes. Ni ho van considerar. Durant la darrera campanya electoral, el PSOE valencià es va negar a col·laborar amb EL TEMPS, després de l'escàndol promogut arran de l'afer Valenzuela. No va ser només la publicitat: ni una entrevista, ni una opinió, ni una facilitat. Això sí, moltes promeses i molt bones paraules. El nostre col·laborador J. J. Pérez Benlloch haurà d'explicar com aconseguí una breu entrevista amb el candidat-ministre Maravall. És molt fàcil aïllar i després fer acusacions de sectarisme o partidisme. No és només la premsa qui manipula. L'actitud, ara més oberta, de distints dirigents socialistes contrasta amb el tancament extremat d'alguns nacionalistes de la ciutat de València —pocs, però.

La persecució s'ha disparat durant les últimes setmanes, arran d'una entrevista

amb Mario Caballero, sobre les converses iniciades entre el PCPV i alguns membres del Consell Polític d'UPV, publicada en el número 118. Aquests darrers han acusat greument EL TEMPS de manipular-la. Per contra, Caballero, l'interessat, no ha rectificat res. EL TEMPS conserva la cinta, a disposició dels interessats, on hi ha les declaracions textuais. Podien haver-se pres la molèstia de consultar-la, abans de llançar en públic una afirmació difamatòria, tan lesiva si hi ha algú que la puga prendre seriosament, que crec que no. Massa nervis hi ha en alguns homes de la UPV. Aquestes coses, entre gent que hauria de buscar els mateixos fins de progrés i recuperació nacional, s'haurien de repensar un poc. ¿O és que ja hi ha qui no actua en defensa d'unes idees concretes i ha passat a buscar, a la desesperada, la fi d'un «enemic» fictici?

Algun d'aquests senyors, emparat sota la rúbrica «membre del Consell Polític d'UPV», ha escrit en algun diari, com ara *La Verdad*, de Múrcia, on el català ni tan sols és considerat com a llengua existent: «La concepció nacionalista estricta d'UPV està defensada per amplis sectors del nacionalisme cultural, en concret pel setmanari EL TEMPS i per coneguts membres d'Acció Cultural, i com a trets diferenciadors es concreta en actituds davant de sectors del PSOE (¿quines i quin?), en la trasllació de visions i concepcions semblants als de Convergència i Unió, i en un desig de desmarcar-se de l'esquerra i dels comunistes». EL TEMPS ha passat, ja, segons aquest senyor, a ser anticomunista i a viure de l'or català, versió casolana de l'or de Moscou. Com també afirma Lizondo.

Des que vaig començar a dirigir aquest setmanari per les seues planes han passat, per exemple, Emilio Attard, Carlos Manglano, Emèrit Bono, Rafa Ribó, Carles Mulet o Ernest Garcia, perquè eren notícia. Els únics autoexclusos són aquells que han triat anunciar-se i parlar ostentament en la premsa que descaradament secunda les seues tesis, sense ni tan sols dissimular-ho, a la qual ara ja no fan cap crítica. Unes actituds que només un ressentiment profund, fora ja de tota estratègia o lògica política, ajudaria a explicar. Ja veurem fins on són capaços d'arribar. □